

Нећу се више правдати због наставка свог „косовског циклуса“. Јер, ма колико се то неке данас чинило невероватно, ако кроз педесет или сто година буде Срба и државе Србије, па чак и ако их не буде, уколико неки тадашњи историчари, буду проучавали ово време и ова збивања, нема никакве сумње да ће се неупоредиво више занимати за начин на који је у једном тренутку највиталнији, најмоћнији и најперспективнији народ у овом делу Европе проћердао готово све своје историјске кредите и свео се на статус „болесника на Балкану“, него то да ли је и када је добио статус кандидата или отпочео преговоре о придруживању ЕУ.

Понекад је неопходно направити неку сличну, макар и хипотетичку, „историјску дистанцу“, да би се мало ухватио ваздух и ствари сагледале реалније, мимо притиска разноразних „преломних, квази-историјских датума и сличних „императива тренутка“ који нам се свакодневно сервирају од стране медија и политичара.

У том светлу, ма колико да се повремено чини као да нам је свима већ помало „мука од Косова“ (понекад имам утисак као да је то управо и циљ?!)) било би погрешно игнорисати појаву дугонајављиване „Платформе о Косову“, тачније „Платформе за разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини“ – како се иста, исправно и политички коректно зове. Али, авај, док се обећана Платформа није коначно испилела из политичке лабораторије председника Николића воз српског мирења са косовском независношћу је већ поодавно кренуо из станице, како у суштинском, тако и симболичком и психолошком смислу. Па отуд и њено, из српског угла, заправо, једино правилно и прецизно именовање ствари данас делује као виц, или, у најбољем случају, као тек реторички повратак на полузаборављену терминологију типа „лажна држава Косово“, „злочиначке санкције“ и сл.

Хоћу рећи, представљена Платформа заиста делује помало „пасе“, али не толико због свог садржаја (напротив), колико због чињенице да се водећи српски политички, пословни, културни, медијски и остали „чимбеници“ већ одавно понашају као да је Косово независно и само је питање када и како то да буде и озваничено. Платформа, пак,

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 25 децембар 2012 22:00

упркос неким двосмисленостима и нејасноћама, од тога ипак не полази и зато је готово са свих страна квалификована као „превазиђена“ и „нереалистична“.

Далеко од тога да је сама Платформа идеална или да аутоматски решава наше бриге, проблеме и дилеме у вези са Косовом и Метохијом. Лоше је то што је прилично закаснела, лоше је што је, очито, најпре представљена странцима, па тек онда домаћој јавности, а још горе што је, изгледа, странцима ишла верзија без „патриотског увода“, то јест, државотворне преамбуле намењене домаћој публици. Али, чак и таква, она би могла – наглашавам ово „могла“ – да представља помак у овдашњој официјелној косовској дебати. Но, кључно питање на које, барем док ово пишем, нема потпуно јасног одговора и даље гласи – да ли је ово, заправо, предлог платформе српске аутономије унутар аутономног КиМ – или унутар независног Косова? И још важније: да ли је овом платформом Томислав Николић хтео да да свој прилог борби за изналагање решења зочување Косова – или, пак само да себи обезбеди „патриотски алиби“ у стилу „ево, ја сам покушао, а ви сад видите шта ћете“.

Платформом су се претходних дана бавили готово сви домаћи политички фактори. Али, нажалост, уз свега пар изузетака, са потпуно погрешним приступом и циљем.

Већину је прича око Платформе занимала само у контексту односа унутар владајуће коалиције, односно евентуалних турбуленција и померања у троуглу Николић-Дачић-Вучић и како ће се то одразити на судбину владе. (На страну то што су својим чудним, двосмисленим, или чак отворено критичким и неукусним изјавама многи – а нарочито премијер Дачић – дали много основа за такве спекулације.) Одмах на другом месту по важности било је питање како ће Платформа утицати на наш „европски пут“, то јест, шта су рекли и шта ће рећи „пријатељи“ из Брисела, Вашингтона, Берлина и осталих западних престоница. А готово нико није бринуо о томе може ли она и колико помоћи у бици за КиМ, спречавању „пузајуће“ косовске независности, или заустављању таласа нових признања, који се већ неко време поново интензивира и којем да се више нико озбиљно не супротставља.

Наравно да је редослед требало, могао и морао бити управо обрнут – најпре, како Платформа доприноси српској борби за очување Косова, па тек онда, евентуално, како ће одјекнути у Бриселу, како ће утицати на односе у владајућој коалицији итд. Тако би било и тако би морало бити да је Србија иоле нормална, достојанствена и самостална земља. Али да је Србија таква онда нам ни ова Платформа не би деловала тако „пасе“ – а можда нам чак не би била ни потребна.